

[Ole Espersen]

en undersøgelse, vi har en redegørelse, og det er unægtelig en undersøgelse og en redegørelse, der er overordentlig grundig og omfattende. Det er den nuværende regering, der har bestemt formen for denne undersøgelse.

Vi vil gerne komplimentere landsdommer Niels Larsen for arbejdet, men også hans to medarbejdere, byretsdommer Søren Malling Olsen og fuldmægtig i justitsministeriet Dorrit Sylvest Nielsen, der har udgjort sekretariatet. Det er tre højt kvalificerede jurister, som i et år har koncentreret sig om denne opgave. Jeg har da heller ikke hørt hverken saglige eller for så vidt usaglige indvendinger mod undersøgelsen.

Altså: undersøgelsen har vi. Hvad gør vi ved den? – således som forespørgeren spørger. Folketinget har efter vores opfattelse to muligheder: vi kan for det første bruge undersøgelsen med henblik på at stille krav om flere undersøgelser. Jeg har ikke set nogen hævde, at en afklaring på rimelig vis ikke har fundet sted. Man kunne for det andet bruge undersøgelsen til at forlange kommissionsdomstol el.lign., hvis man virkelig føler, at undersøgelsen ikke har været grundig nok. Der er også den mulighed, at folkettinget nu drager de konklusioner efter en sædvanlig og rimelig behandling, som redegørelsen måtte give anledning til.

Det er min gruppes opfattelse, at der ikke på det foreliggende grundlag er anledning til at kræve flere undersøgelser. Fejl eller mangler – om de havde foreligget – ved den undersøgelse, vi allerede har, kunne tale herfor, men endnu har ingen hævdet, at der skulle være fejl eller mangler ved den undersøgelse, vi har fået.

For at vurdere, hvordan folkettinget bør gå videre, er det nok nødvendigt at gøre et par bemærkninger om undersøgelsens resultat.

Den væsentlige og den grundlæggende fejl blev begået så langt tilbage som i 1970, da man i arbejdsdirektoratet indledte den senere faste praksis med forskudsudbetalinger, uden at man havde søgt lovhjemmelspørgsmålet afklaret, uden at forelægge spørgsmålet for arbejdsministeriet. Justitsministeren har udtalt, og vi er enige heri, at det var den gennemgående fejl i hele den undersøgte periode, det vil sige til og med 1983, at det fornødne lovgrundlag ikke var tilvejebragt.

Konsekvensen blev, at de politisk ansvarlige, herunder folkettinget, ikke fik lejlighed til

ved starten af forskudsudbetalingerne at tage stilling til det, der ville have været den naturlige følge af indførelsen af en hjemmel, nemlig placeringsvilkår, rentevilkår osv. Men vi er også enige med justitsministeren i, at et eventuelt ansvar næppe nu kan gøres gældende over for de dengang ansvarlige personer.

I 1974 og 1975 opstod der problemer med tilsyn med og revision af dagpengemidlerne. Resultatet blev en arbejdsgrupperapport af 1976, der indeholdt forslag til en række løsninger, men uden at løse det grundlæggende problem.

Herefter sker der ikke noget før i 1979, og det betegner redegørelsen som kritisabelt. Justitsministeren mener ikke, at der i sagen er fuldt tilstrækkelige oplysninger om forløbet til, at der kan fastlægges et eventuelt retligt ansvar, og ministeren mener videre, at sådanne oplysninger på nuværende tidspunkt næppe kan tilvejebringes.

I 1980 kritiserer rigsrevisionen den gældende praksis, men uden udtrykkeligt at nævne det grundlæggende problem, som jeg har refereret til, og det kan nok være noget overraskende, når det er rigsrevisionen, det drejer sig om.

I maj måned 1980 holdt den daværende arbejdsminister, hr. Svend Auken, et møde med Arbejdsløshedskassernes Samvirke og med repræsentanter for arbejdsdirektoratet, hvor han præciserede og bakkede op bag de krav, som rigsrevisionen havde stillet. Ministeren slog fast, at medlemsbidrag altid skal anvendes først, det vil sige forud for statens forskud. Han slog fast, at forskudsbeløb skal forrentes til statskassen til det øjeblik, hvor medlemmet modtager pengene, og han slog endelig fast, at forrentningen skal være rimelig.

Løsningen af især de mere langtrækkende problemer trak ud, men vi må understrege, at rigsrevisionen i august 1980 erklærer sig enig i de kortsigtede foranstaltninger, herunder i, at det var henstillet til kasserne at overveje muligheden for at aftale en højere forrentning. I juni 1981 konkluderer rigsrevisor i et notat til statsrevisorerne, at han anser ministerens redegørelse for de allerede truffene foranstaltninger og for planerne for fremtiden på lidt længere sigt for tilfredsstillende. Rigsrevisor mener dog, at reglerne om forrentning er uhensigtsmæssige, og herom vil han